

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 22120-09-11 נ' התאגיד המנהל של המאגר לביטוח רכב חובה ("הפול") בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת שושנה ליבוביץ

תובע

עו"ד רואי ליברמן

נגד

נתבעת

התאגיד המנהל של המאגר לביטוח רכב חובה ("הפול") בע"מ
עו"ד ענת מוזס

חקיקה שאוזכרה:

תקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956: סע' 1.18.1, T18.R1.א, 120, 34 ב', (6)52(א1), (1)75(ב' לתוספתתקנות פיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממון), תשל"ו-1976חוק הסכמים קיבוציים, תשי"ז-1957צו הרחבה משולב לפנסיה חובה 2011**פסק דין**

1. התובע יליד 26.8.78 נפגע בתאונת דרכים ביום 25.1.07. אין מחלוקת בין הצדדים בשאלת חבות הנתבעת לפצותו בגין נזקי גוף שנגרמו לו עקב התאונה. הצדדים חלוקים בשאלות הנוגעות לגובה הנזק, ובעיקר לגבי תפקודיות הנכות והגריעה הנטענת בכושר ההשתכרות.

הנכות הרפואית

2. לבדיקת נכויותיו של התובע מונו ארבעה מומחים מטעם בית המשפט; פרופ' גור בן ארי בתחום הכירורגיה הכללית, ד"ר דן מלר בתחום הכירורגיה הפלסטית, ד"ר נפתלי רובינשטיין בתחום האורטופדיה ופרופ' שמואל טיאנו בתחום הפסיכיאטריה. פרופ' בן ארי קבע כי לתובע נכות בגובה 10% מותאם לתקנה 175(ב') לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956 (להלן: תקנות הביטוח הלאומי) בגין צלקת שבדופן הבטן לאחר ניתוחים; נכות בגובה 10% לפי תקנה 20(ו) לתקנות הביטוח הלאומי בגין חולשה בדופן הבטן התחתונה באזור הצלקת

לאחר ניתוח לתיקון בקע ונכות בגובה 5% מותאם לתקנות שבין 18(I)(א) ל-18(I)(ב) לתקנות הביטוח הלאומי בגין הדבקות בחלל הבטן המתבטאות בכאבי בטן לפרקים, שמיעת רעשים בבטן מדי פעם ולעיתים הרגשת בחילה. סך הכול, נקבעה לתובע נכות צמיתה משוקללת בתחום הכירורגיה הכללית בשיעור של 23%.

3. ד"ר מלר קבע לתובע נכות בגובה 10% בגין הצלקות שנוותרו לתובע בבטנו בשל הניתוחים שעבר. ד"ר מלר ציין כי הנכות מתייחסת לצלקות בלבד ולא לנזקים שנגרמו לאברים בחלל הבטן או לבקע בבטן בגינו נותח התובע. ד"ר מלר קבע כי "אין בנכות זו שום מרכיב תפקודי".

4. ד"ר רובינשטיין מצא בבדיקתו ירידה בתחושה על פני אספקט לטרלי של ירך שמאל המתאים לפגיעה של סעיף עצב תחושת. הוא קבע לתובע נכות בגובה 5% לפי תקנה 52(6)(א)(1) לתקנות הביטוח הלאומי (בחלקה) בגין פגיעה בעצב LFCN בירך שמאל. עוד נקבע על ידו כי תקופת אי הכושר של התובע תיקבע בהתאם למניין ימי המחלה שנקבעו לו.

5. פרופ' טיאנו קבע לתובע נכות בגובה 10% לפי תקנה 34 ב' בגין החמרת מצב קודם. עוד נקבע על ידו נכות זמנית בשיעור 15% למשך שנה. פרופ' טיאנו ציין כי התאונה העצימה תסמינים של חרדות ומצבי פאניקה אצל התובע והביאה לנסיגה במצבו.

6. אין מחלוקת בין הצדדים כי קיימת חפיפה בין הנכות שנקבעה לתובע בגין הצלקות בתחום הכירורגיה הפלסטית והנכות בתחום הכירורגיה הכללית. הצדדים לא השיגו על קביעות המומחים. במצב דברים זה, ובהסתמך על חוות הדעת, אני קובעת כי לתובע נכות רפואית משוקללת בשיעור של 34%.

גובה הנזק

7. התובע היה בן 28 בעת התאונה. היום הוא כבן 36 שנים. התובע עבד בעיריית ראשון לציון בעת התאונה והוא עובד שם גם כיום.

כאב וסבל

8. לפי אמות מידה שנקבעו בתקנות פיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממון), התשל"ו-1976 אני פוסקת לתובע פיצוי בגין כאב וסבל על בסיס נכות בשיעור 34% בתוספת 6 ימי אשפוז ובצירוף ריבית מיום התאונה.

נכות תפקודית

9. התובע הצהיר כי עקב פגיעתו בתאונה הוא מתקשה להתכופף, אינו יכול להרים את ילדיו על הידיים ואינו מסוגל אפילו להרים את הצעצועים שלהם מהרצפה. בעדותו טען התובע כי הוא מתקשה לבצע פעולות רגילות של יומיום, כגון הליכה, ישיבה ועמידה. עוד נטען על ידו כי בעקבות התאונה הוא הפך לאדם מופנם יותר, חסר ביטחון, עצבני וללא שמחת חיים. הנתבעת מצדה, הגישה תמונות בהן נצפה התובע משחק באולינג וכן הוגש על ידה סרט מעקב מיום 4.10.13 בו נצפה התובע מרים שולחנות פלסטיק, מכניס אותם למשאית ובשלב מאוחר יותר מסייע בהורדתם. לטענתה, קשה ליישב את טענות התובע עם ראיות אלה לגבי תפקודו.

10. פציעתו של התובע בתאונה הייתה רצינית; נגרמו לו נזקים פנימיים בבטנו והוא עבר שלושה ניתוחים לטיפול בפציעות, כולל ניתוח לתיקון בקע. השאלה היא, עד כמה הנכויות שנקבעו לו עקב התאונה משפיעות על תפקודו הכללי כיום. מחוות דעתו של ד"ר מלר עולה כי הנכות שנקבעה לתובע בגין הצלקות אינה תפקודית. אף הנכות בתחום האורטופדי בעיקרה אינה נכות תפקודית לאור שיעור הנכות, סוג הפגיעה (תחושתית בלבד) והאבר שנפגע (ירך). מגבלותיו של התובע נובעות בעיקר מהפגיעה הקשה שספג בבטנו וממצבו הנפשי. לפי המתואר בחוות הדעת, נכויות אלה משליכות על התפקוד הכללי. לעניין הנכות בבטנו יצוין, כי עצם הדבר שהתובע נצפה מרים, מחזיק ומוריד שולחנות מפלסטיק במסגרת עבודתו אינו שולל את תפקודיות הנכות שנקבעה לו עקב החולשה בדופן הבטן. יחד עם זאת, נוכח הפעולות אותן נצפה התובע מבצע בסרט המעקב, טענותיו לפיהן הוא מתקשה בפעולות יומיומיות בסיסיות אינן משכנעות, ודומה שיש בכך האדרה מיותרת של מצבו הרפואי. לסיכום, בשים לב לכך שהנכות בגין הצלקת אינה תפקודית ולטיב הנכות האורטופדית ושיעורה, הנכות התפקודית של התובע נמוכה מנכותו הרפואית. אבחן אפוא את השלכת הנכות התפקודית של התובע על כושר השתכרותו.

כושר השתכרות וגריעה ממנו

11. בתצהירו לא פירט התובע דבר לגבי מקום עבודתו ותחום עיסוקו. מעדותו בבית המשפט עלה כי הוא עובד בעריית ראשון לציון מאז שנת 2000. עד לתקופה הסמוכה לתאונה הוא עבד כאב בית בבתי ספר שונים. ממכתבים שהוצגו מתיקו האישי עולה כי לא היתה שביעות רצון מעבודתו (ראו מוצגים שסומנו נ/1-7/נ). התובע העיד שגם הוא לא היה מרוצה מעבודתו כאב בית וביקש העברה לתפקיד אחר בעירייה (ראו מוצג שסומן נ/7). בשנת 2006 עוד מספר חודשים במחלקת שיפור פני העיר. בסמוך לפני התאונה הוא עבר לעבוד בהחזקה של מתקני משחקים. כיום הוא סגן מנהל

מחסן. מאז שהתובע הפסיק לעבוד כאב בית חלפו הרבה שנים ואין אינדיקציה נוספת לגבי העדר שביעות רצון מעבודתו.

12. עיון בתלושי השכר שנמצאו בתיקו האישי של התובע (אשר הוגש כראיה בהסכמת הצדדים) מעלה כי בשנת 2005 הרוויח התובע שכר חודשי ממוצע בסך 5,645 ₪ ברוטו (לפי סכומים מצטברים בתלוש שכר מחודש 12/2005 ממודד להיום). בשנת 2012 הרוויח התובע שכר חודשי ממוצע כ- 12,000 ₪ ברוטו (לפי סכומים מצטברים בתלוש שכר מחודש 11/2012 ממודד להיום). יצוין, כי תלושי שכר שהוגשו לתיק בית המשפט משנת 2006 עד חודש נובמבר 2012 לא צורפו לתצהירי התובע. בהתחשב בנתונים הנ"ל, ובהעדר ראיות לגבי שכרו העדכני של התובע, יועמד שכר הבסיס על סך של 11,000 ₪ נטו.

13. אשר לגריעה מכוסר ההשתכרות. בתצהירו טען התובע כי נוכח מצבו הרפואי כיום, אשר אינו משתפר, הוא עלול להפסיק לעבוד בטרם יגיע לגיל פרישה. במסגרת תצהירו התובע לא הבהיר כיצד נכויותיו משפיעות על תפקודו בעבודה. לטענת הנתבעת, יש ליתן משקל לכך שהתובע לא רק עובד במחסן, אלא כפי שעלה מעדותו (במסגרתה התייחס לעבודה אותה נצפה מבצע בסרט המעקב) הוא עובד שעות נוספות בימי שישי בעבודה שיש בה היבט פיזי - הרכבה ופירוק של במות. התובע טוען כי לא מדובר בעבודות שהן חלק מתפקידו הרגיל, אלא הוא נקרא לסייע כאשר חסר כוח אדם והוא נזקק לכך על מנת לפרנס את משפחתו. עוד נטען על ידו כי הוא הפסיק עבודה זו לפני כחודש שכן עבודה זו שוחקת אותו והוא חוזר הביתה "ממוטט".

14. כאמור, לא הוברר במה בדיוק כרוכה עבודתו של התובע כסגן מנהל מחסן וכיצד מגבלותיו משפיעים על תפקודו. בבחינת הגריעה מכוסר השתכרותו של התובע, יש להביא בחשבון כי מאז התאונה עברו מעל לשבע שנים, שכרו בעירייה לא נפגע, ועל פני הדברים הוא אף השביח. כמו כן, התובע עובד בעירייה מזה ארבע עשרה שנה ומעיון בתיקו האישי עולה כי הוא עובד קבוע. לפיכך יש להניח כי הוא נהנה מביטחון תעסוקתי. בנוסף, ניתן היה להתרשם מסרט המעקב כי בפועל התובע מסוגל לבצע עבודות פיזיות, אם כי מדובר בעבודות פיזיות קלות יחסית.

15. בצד האמור לעיל, יש להתחשב אף בכך שהתובע לאחר פציעה קשה בבטנו שיש לה השפעה על יכולתו לעבוד עבודה פיזית. עצם הדבר שהוא נצפה מוריד שולחן פלסטיק ממשאית אינו בהכרח מעיד על כך שהוא מסוגל לבצע פעולות שיש בהן היבט פיזי משמעותי יותר. כמו כן, יתכן כי ביצוע פעולות מסוג זה לאורך זמן יזיקו לו, ומכל מקום ככול שיתבגר יתכן שלא יוכל להתמיד בעבודה הכרוכה בביצוען. אוסיף, כי נראה שכיום מעסיקו מתחשב במגבלותיו, אולם לפני התובע שנות

עבודה רבות ואין לשלול את האפשרות שבעתיד הוא יועבר לתפקיד בו נכותו תשפיע עליו יותר. יש ליתן משקל אף להצטברות הנכויות.

16. תחשיב המבוסס על הכנסה בגובה 11,000 ש"ח נה נכות בגובה 23% (בנטרול הנכות בגין הצלקות והנכות האורתופדית) עד גיל 67 (מקדם היוון 241.9952) מגיע לסכום של 612,248 ₪ במעוגל. בהתחשב בשיקולים המפורטים לעיל אני פוסקת לתובע פיצוי בגין גריעה מכושר השתכרותו בסך של 367,000 ₪ (60% מתחשיב אקטוארי מלא).

ניצול ימי מחלה והפסד ימי חופשה

17. לטענת התובע, משכורתו שולמה לו על ידי העירייה על חשבון ימי מחלה וימי חופשה. התובע מפנה לעניין זה לדו"ח היעדרות לשנת 2007 המצוי בתיקו האישי. לפי נתוני הדו"ח, התובע ניצל בחודשים ינואר עד אוגוסט בשנת 2007 כמעט את כל ימי החופשה להם היה זכאי באותה שנה (זכאות שנתית של 29 ימי חופשה) וכמעט את כל ימי המחלה שנצברו לו עד אותה עת (72.95 ימים יתרה קודמת וזכאות שנתית של 30 ימים). בחודשים ינואר עד מאי 2007 ניצל התובע 102.36 ימי מחלה ובחודשים מאי עד יוני ניצל 26.50 ימי חופשה (סומן כמוצג ת/1). לפיכך, התובע מבקש שייפסק לו פיצוי בגין הפסד ימי חופשה ובגין ההפסד שנגרם לו בשל הפגיעה בפדיון ימי מחלה בעת פרישה.

18. מקובלת עלי טענת הנתבעת לפיה התובע לא הניח תשתית עובדתית מתאימה להוכחת טענתו בדבר פגיעה בזכותו לפדיון ימי מחלה בעת פרישה. לצורך הוכחת הפסד כאמור, על התובע היה לספק את מלוא הנתונים הנדרשים ליישום הוראות התקשי"ר במקרה שלו. כך, לדוגמא, ניתן לראות מהדו"ח הנ"ל כי ימי המחלה שצבר התובע מעטים יחסית בהתחשב בעובדה שהוא עבד בעירייה מאז שנת 2000. נתון זה עשוי להשפיע על אופן חישוב ההפסד, אם בכלל.

19. שונים הדברים בנוגע להפסד ימי חופשה. לפי אישור מעביד מיום 15.8.07 ימי המחלה של התובע הם מיום 4.8.07-28.1.07. ניתן לראות מהדו"ח כי התובע ניצל את ימי החופשה לאחר שסיים לנצל את ימי המחלה הצבורים שעמדו לרשותו, כאשר עדיין היה בימי מחלה (צורף כנספח ו' לתצהיר התובע ונמצא בתיקו האישי). הפסד יום חופשה הוא הפסד בפועל, שכן עובד שקיבל שכר בימי מחלתו על חשבון יום חופשה יאלץ לשלם מכיסו על יום חופש חלופי או ימנע מלקחתו. בשים לב למספר ימי החופשה שנוצלו, ההפסד שנגרם לתובע הוא כחודש עבודה. בשנת 2007 הרוויח התובע שכר חודשי ממוצע בסך של 5,656 ₪ (לפי סכומים מצטברים של משכורת 12/2007 ממודד להיום). הנתבעת תפצה את התובע בסכום זה בצירוף ריבית מאמצע התקופה (מיום 1.2.11).

אובדן זכויות סוציאליות

20. לפי צו ההרחבה (נוסח משולב) לפנסיה חובה לפי חוק הסכמים קיבוציים, התשי"ז-1957, שיעור הפיצוי בגין אובדן תנאים סוציאליים יחושב לפי 12% מהפיצוי המגיע לתובע בגין הגריעה מכושר השתכרותו, ובסך הכול – 43,000 ₪ (במעוגל). הסכום נכון להיום).

עזרה לעבר ולעתיד

21. בעקבות פציעתו בתאונת הדרכים עבר התובע שני ניתוחים בבטנו (בימים 25.1.07 ו-26.1.07) וניתוח נוסף בשל בקע (ביום 24.6.07). התובע, אשתו ואמו העידו כי בתקופה זו הוא נדרש לעזרתן בכל תפקודי היומיום. הוא, אשתו ובנו התינוק גרו בעיקר אצל אמו ולעתים אצל תמותו על מנת להסתייע בהן לצורך הטיפול בו. בעניין זה התרשמתי ממהימנות עדותן של אשת התובע ואמו. הדבר אף עולה אחד עם חומרת הפציעה של התובע כפי שהדבר עולה מחוות דעתו של פרופ' בן ארי ועם הניתוחים אותם נאלץ לעבור. לפיכך זכאי התובע לפיצוי בגין עזרת בני משפחתו אשר חרגה מחובתם המוסרית. יצוין, כי לא הוכחה טענת התובע ואשתו כי נגרמו לה הפסדי שכר בגין היעדרותה מהעבודה בתקופה זו.

22. בשים לב לטיב נכותו של התובע, לא השתכנעתי כי מגבלותיו מונעות ממנו לסייע בתחזוקת ביתו. מהצפייה בסרטו שהוגש על ידי הנתבעת ניתן להתרשם כי הוא מסוגל לבצע עבודות פיזיות קלות הנדרשות לעיתים לצורך ניהול והחזקת הבית. אוסיף, כי מעדות אשת התובע עולה כי ככול שהיא נזקקת לסיוע בתיקונים, והתובע אינו מסוגל לסייע בידה, ניתן הסיוע על ידי חברים וקרובים. לאור השיקולים הנ"ל, מצאתי לפסוק לתובע סך של 10,000 ₪ בגין עזרה בשכר לעבר. הסכום נכון להיום.

הוצאות לעבר ולעתיד

23. התובע צירף קבלות רבות לתצהירו, אשר לגבי חלקן לא ברור הקשר בין ההוצאה לתאונה (בעיקר הקבלות מסנטר-פארם). כמו כן, לא השתכנעתי שכיום נזקק התובע להוציא הוצאות כלשהן בנוגע לפציעתו אשר אינן מכוסות על ידי קופת חולים. בשים ליתר הקבלות ולכך שמטבע הדברים יש להניח כי נגרמו לו הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה בגין הטיפולים והניתוחים שעבר, אני פוסקת לתובע הוצאות בגין העבר בסך של 5,000 ₪ לעבר ולעתיד. סכום זה נכון להיום.

תוצאה

25. הנתבעת תישא בסכום הפיצוי כאמור בפסקות 8, 16, 19, 20, 22 ו-23. לסכום זה יש להוסיף שכ"ט עו"ד בשיעור של 15.34%. מהסכום שהתקבל, יש לנכות תשלומים תכופים ששולמו לתובע בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד תשלומם עד היום. כמו כן תישא הנתבעת הוצאות משפט בהן נשא התובע בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד כל הוצאה.

26. את הסכומים שנפסקו על הנתבעת לשלם לתובע תוך 30 יום מהיום. ימי הפגרה יבואו במניין הימים.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ז אב תשע"ד, 12 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.

שושנה ליבוביץ 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן